

ระบบการเงินระหว่างประเทศ

ความหมายของระบบการเงิน ระหว่างประเทศ

ระบบการเงินระหว่างประเทศ หมายถึง โครงสร้างทาง
การเงินระหว่างประเทศ

ประกอบด้วย สถาบันการเงินระหว่างประเทศ ได้แก่

- ธนาคารกลางของประเทศต่าง ๆ
- กองทุนการเงินระหว่างประเทศ
- ตลาดเงินทุนและตลาดเงินตราระหว่างประเทศ

ระบบการเงินระหว่างประเทศ จะเป็นตัวกำหนดอัตรา
แลกเปลี่ยนเงินตราระหว่างประเทศ ช่วยให้มีการแลกเปลี่ยน
สินค้าและบริการตลอดจนการเคลื่อนไหวเงินทุนเป็นไปโดย
เสรี

วิวัฒนาการของระบบการเงินระหว่างประเทศ

- จาอดีต ใช้ ทองคำ เป็นตัวกลางในการแลกเปลี่ยน
- วิวัฒนาการของระบบการเงินระหว่างประเทศ แบ่งเป็น 5 ยุค ได้แก่
 - 1.ยุคใช้โลหะเป็นมาตรฐานเงินตรา ก่อน ค.ศ.1875
 - 2.ยุคการใช้ระบบมาตรฐานทองคำ ค.ศ.1875 – 1914
 - 3.ช่วงระหว่างสงครามโลก ค.ศ.1915 – 1944
 - 4.ระบบเบรตตันวูดส์ หรือ มาตรฐานปารีสทองคำ ค.ศ.1945 – 1972
 - 5.ระบบอัตราแลกเปลี่ยนแบบปรับตัวได้ ตั้งแต่ ค.ศ.1973

1.ยุคใช้โลหะเป็นมาตรฐานเงินตรา ก่อน ค.ศ.1875

- ก่อนปี ค.ศ.1870 ประเทศต่างๆ **ใช้โลหะ** เป็นมาตรฐานเงินตราในการแลกเปลี่ยนการซื้อสินค้าและบริการ
- โลหะมี 2 ชนิด ได้แก่ เงินและทองคำ
- ใช้หลายประเทศ เช่น อังกฤษ อเมริกา ฝรั่งเศส จีน อินเดีย

2.ยุคการใช้ระบบมาตรฐานทองคำ ค.ศ.1875 — 1914

ระบบอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ ที่มี
อัตราแลกเปลี่ยนคงที่ โดย**ทุกประเทศกำหนดอัตรา**
แลกเปลี่ยนเงินสกุลของตนกับน้ำหนักทองคำ เรียกว่า ค่า
เสมอภาค (par value) ประเทศต่างๆสามารถนำ
เงินของตนมาแลกเปลี่ยนกับทองคำได้โดยเสรีในอัตราคงที่
โดยที่เงินของประเทศจะต้องมีอัตราหนุนหลังบางส่วนหรือ
เต็มมูลค่า

* ประเทศอังกฤษ เป็นประเทศแรก ที่นำระบบมาตรฐานทองคำมาใช้ ในปี 1821

* โดยเทียบค่าเงิน 1 ปอนด์ เท่ากับทองคำบริสุทธิ์ 0.0689 เอาช

• ฝรั่งเศส ใช้ 1878 อเมริกา 1879 รัสเซียและญี่ปุ่น 1897

• ยกลีกใช้ 1914

• เพราะเกิดความไม่แน่ใจต่อระบบนี้ สถานการณ์และภาวะแวดล้อมเปลี่ยนแปลง

• เกณฑ์ระบบนี้ คือ 1.ประเทศสมาชิกจะต้องใช้ทองคำเป็นทุนสำรองเงินตราอย่างเดี๋ยว และจะต้องกำหนดค่าเงินแต่ละสกุลเป็นสัดส่วนกับน้ำหนักทองคำในอัตราคงที่

• 2.รัฐบาลของประเทศสมาชิกจะต้องยินยอมให้มีการนำเข้าและส่งออกทองคำโดยเสรี

• 3.รัฐบาลของประเทศสมาชิก จะต้องปรับปริมาณเงินหมุนเวียนภายในประเทศให้เป็นสัดส่วนกับปริมาณทองคำที่ประเทศมีอยู่

• 4.ทองคำหรือธนบัตรที่หนุนหลังด้วยทองคำ เป็นสิ่งที่สามารถชำระหนี้ได้ตามกฎหมาย

• 5.รัฐบาลประเทศสมาชิก ต้องอนุญาตให้ประชาชนเอาเงินตราภายในประเทศของตนมา แลกเปลี่ยนกับทองคำ หรือเอาทองคำไปแลกเปลี่ยนกับเงินตราภายในประเทศของตน ณ อัตราค่าเสมอภาคที่ทางการกำหนดไว้ และแลกเปลี่ยนได้ไม่จำกัดจำนวน

ข้อดีของระบบมาตรฐานทองคำ

1. ทำให้เกิดเสถียรภาพในอัตราแลกเปลี่ยน
2. ทำให้เกิดเสถียรภาพในดุลการชำระเงินประเทศต่าง ๆ
3. ทำให้เกิดความสะดวกต่อการดำเนินการ
4. ทำให้สามารถขจัดปัญหาในการเก็งกำไร

ข้อเสียของระบบมาตรฐานทองคำ

1. ทำให้เกิดผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจภายในประเทศ
2. ทำให้ไม่มีอิสระในการดำเนินงาน
3. ทำให้เกิดอุปสรรคต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจ
4. ทำให้เกิดความไม่เป็นธรรมระหว่างประเทศสมาชิก

3.ช่วงสงครามโลก 1915 – 1944

- สงครามโลก ครั้งที่ 1 จบลง ปี 1914 ประเทศต่าง ๆ เลิกการแลกเปลี่ยนเงินกับทองคำ และห้ามส่งออกทองคำไปนอกประเทศ
- เกิดภาวะเงินเฟ้อรุนแรง อัตราแลกเปลี่ยนผันผวน เช่น เยอรมัน ออสเตรเลีย อังกฤษ โปแลนด์ รัสเซีย
- ลดค่าเงินสกุลตนเอง เพื่อสร้างความได้เปรียบด้านการส่งออก
- พยายามนำมาตรฐานทองคำ กลับมาใช้อีก
- สรุป ช่วงสงครามโลก ครั้งที่ 1 ไม่จริงจัง ในการฟื้นฟูระบบมาตรฐานทองคำ เกิดความไม่มั่นคงทางเศรษฐกิจ การเมือง การล้มละลายของธนาคารพาณิชย์ การต่อสู้กับเงินทุนระหว่างประเทศ ความไม่สอดคล้องกันของระบบการเงินระหว่างประเทศ เกิดผลต่อการลงทุน การค้าระหว่างประเทศ
- เงินดอลลาร์สหรัฐ เริ่มมีบทบาทสำคัญในสกุลเงินตราของโลก แทนที่เงินปอนด์ของอังกฤษ

4.ระบบเบรตตันวูดส์ หรือ มาตรการปรึววรรตทองคำ ค.ศ.1945 – 1972

- กค. 1944 ประเทศผู้นำทางเศรษฐกิจ โดยมีสหรัฐ อังกฤษ ได้จัดประชุมหารือกับ 44 ประเทศ ที่เมืองเบรตตันวูดส์ มลรัฐนิวแฮมเชอร์ สหรัฐ
- เพื่อหาแนวทางจัดระเบียบระบบการเงินระหว่างประเทศ โดยร่วมมือกันสร้างระบบอัตราแลกเปลี่ยนให้มีเสถียรภาพ และฟื้นฟูเศรษฐกิจยุโรป

- **ลงนามในข้อตกลง เบรตตันวูดส์ มีสาระสำคัญ 2 ประการ คือ**

1.สมาชิกต้องยินยอมที่จะยกเลิกการกำหนดค่าเงินของตนเอง หรือการใช้กองทุนหนุนหลัง ให้หันไปผูกติดอัตราแลกเปลี่ยนของสกุลเงินของตนกับสกุลดอลลาร์สหรัฐ และให้เงินสกุลดอลลาร์สหรัฐแค่สกุลเดียวที่มีทองคำหนุนหลัง

8

2.ให้ก่อตั้งองค์การการเงินระหว่างประเทศ 2 แห่ง คือ กองทุนการเงินระหว่างประเทศ หรือ **IMF** กับ ธนาคารเพื่อการบูรณะและพัฒนา หรือธนาคารโลก **world bank** สนง.ใหญ่ที่ สหรัฐฯ

- อังกฤษ มอบให้ จอนส์เมนาส เคนส์ จัดทำแผน
- สหรัฐ มอบให้ เฮนรี ดี ไวส์ จัดทำแผน
- ทั้งคู่ เห็นตรงกัน คือ ไม่สนับสนุนให้มีการใช้ระบบอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศลอยตัวอย่างเสรี เนื่องจากไม่ประสบความสำเร็จและมีปัญหาหลายประการ
- ไม่เห็นด้วยกับนโยบายการกีดกันทางการค้า

ข้อแตกต่าง (ข้อตกลงของ**IMF** ส่วนใหญ่อิงแผนของ**ไต้หวัน**)

เคนส์– ต้องการให้อัตราแลกเปลี่ยนสอดคล้องกับนโยบายเศรษฐกิจภายในประเทศ ถ้ามีความไม่สมดุลทางการค้าการชำระเงินระหว่างประเทศ ทั้งประเทศที่เกินดุลและขาดดุล ต้องมีการปรับนโยบาย ต้องการให้มีการควบคุมการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศอย่างเข้มงวด

ไต้หวัน– ต้องการให้อัตราแลกเปลี่ยนมีเสถียรภาพ และการเปลี่ยนแปลงของอัตราแลกเปลี่ยน จะเกิดขึ้นเฉพาะกรณีที่เกิดความไม่สมดุลขั้นพื้นฐานเท่านั้น และประเทศที่ขาดดุลจะต้องปรับนโยบายเป็นส่วนใหญ่ และต้องการให้มีการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศได้โดยเสรี

ภายใต้ข้อตกลงของIMF กับทุกประเทศ

- ต้องกำหนดค่าเงินในสกุลของตนเทียบกับมูลค่าของทองคำ
- ไม่จำเป็นต้องนำเงินตราสกุลของตนไปแลกเปลี่ยนเป็นทองคำ
- จะมีแต่เงินดอลลาร์สหรัฐ^๑ เท่านั้น ที่สามารถเปลี่ยนเป็นทองคำ
- ทุกประเทศสามารถกำหนดอัตราแลกเปลี่ยนของตนเทียบกับเงินดอลลาร์สหรัฐได้ตามที่ปรารถนา จากนั้นคำนวณค่าออกมาเป็นทองคำ
- มีค่า เสมอภาค (Par Value) คือ อัตราแลกเปลี่ยนที่กำหนดค่าไว้แน่นอน

IMF กำหนดให้ประเทศสมาชิก ต้องรักษาค่าเงินสกุลของตนไว้ไม่ให้สูงกว่าหรือต่ำกว่า 1 % ของค่าเสมอภาค

การรักษาระดับอัตราแลกเปลี่ยน ประเทศสมาชิกต้อง พิจารณาร่วมกับกองทุนรักษาระดับอัตราแลกเปลี่ยน

การปรับค่าเงินสามารถทำได้ภายในช่วงร้อยละ 10 โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมจากIMF

- ปี 1950 – 1960 สหรัฐฯ ขาดดุล มูลค่าทองคำในสหรัฐ มีค่าลดลง เนื่องจาก การเทียบมูลค่าทองคำกับเงินดอลลาร์สหรัฐ
- ประธานาธิบดีของฝรั่งเศส ขณะนั้น ได้สั่งการให้ ธนาคารของฝรั่งเศส นำตัวเงินคลังของสหรัฐที่ไม่มีทองคำหนุนหลังไปซื้อทองคำของสหรัฐ
- ส่งผลให้ เกิดการสร้างสินทรัพย์หรือเงินตราสกุลใหม่ เรียกว่า สิทธิไถ่ถอนพิเศษ **Special Drawing Right : SDRs** โดย IMF
- ปี 1963 ประธานาธิบดี จอห์น เคนเนดี ของสหรัฐ ตั้งหน่วยงาน **Interest Equalization Tax : IET** เพื่อลดการขาดดุลการชำระเงิน โดยนำเงินไปลงทุนซื้อหลักทรัพย์ต่างประเทศ และซื้อหลักทรัพย์ในประเทศ เพื่อยับยั้งการไหลออกของเงินดอลลาร์สหรัฐ
- จะเก็บเงินภาษีเงินกู้ยืมจากต่างประเทศในตลาดตราสารหนี้ของสหรัฐ
- ปี 1960 ธนาคารกลางสหรัฐ เสนอให้สหรัฐจัดตั้ง **Foreign Credit Restraint Program : FCRP**

- **FCRP** เพื่อควบคุมธนาคารที่ให้อภัยกับบริษัทข้ามชาติมาลงทุนทางตรงในสหรัฐ
- ปี 1968 กฎระเบียบมีผลทางกฎหมาย เช่น มาตรการของ **IET** และ **FCRP** ได้กระตุ้นให้ตลาดยูโรดอลลาร์เติบโตอย่างรวดเร็ว
- เพื่อบรรเทาแรงกดดันเงินดอลลาร์สหรัฐ ที่ใช้เป็นเงินสำรองระหว่างประเทศ
- **IMF** ได้มีการสร้างสินทรัพย์ใหม่ เรียกว่า สิทธิไถ่ถอนพิเศษ ในปี 1970 เป็น ตระกร้าสกุลเงิน ประกอบด้วย เงินสกุลแต่ละประเทศที่เป็นสมาชิกของ **IMF** ใช้ทำธุรกรรมระหว่างกัน หรือ **IMF** และอัตราแลกเปลี่ยนทองคำและเงินตราต่างประเทศ ประเทศต่าง ๆ สามารถใช้สิทธิไถ่ถอนพิเศษ เพื่อชำระเงินระหว่างกันได้
- **SDRs** สร้างจากการถ่วงน้ำหนักของเงิน 16 สกุลเงินของประเทศสมาชิกที่มีส่วนแบ่งตลาดมากกว่า 1 % สัดส่วนของเงินแต่ละสกุล จะเท่ากับส่วนแบ่งทางการตลาดของการส่งออกของโลก
- ปี 1981 **SDRs** ประกอบด้วย 5 สกุลเงิน คือ เงินดอลลาร์สหรัฐ มาร์คเยอรมัน เยนญี่ปุ่น ปอนด์สหราชอาณาจักร ฟรังก์ฝรั่งเศส

- ปัจจุบัน **SDRs** มี 4 สกุลหลัก คือ เงินดอลลาร์สหรัฐ 45% ยูโร 29%
เยนญี่ปุ่น 15% ปอนด์สหราชอาณาจักร 11%
- **SDRs** ใช้เป็นเงินสำรอง ใช้ทำธุรกรรมระหว่างประเทศ เป็นเสมือนเงินตราที่มีค่าเสถียรภาพมากกว่าเงินตราของแต่ละสกุล ทำให้มุ่งใจในการค้าระหว่างประเทศ
- การสนับสนุนระบบมาตรฐานปรึวรรตทองคำโดยใช้เงินสกุลดอลลาร์สหรัฐเป็นหลัก ทำให้เกิดความไม่มีประสิทธิภาพด้านนโยบายทางการเงิน เกิดเงินเฟ้อในสหรัฐ
เกิดสงครามเวียดนาม ปี 1970 เงินดอลลาร์แข็งค่าขึ้นเมื่อเทียบกับมาร์คและเยน
ธนาคารกลางของเยอรมัน กับ ญี่ปุ่น จึงเข้าแทรกแซงในตลาดปรึวรรตเงินตรา
ต่างประเทศ เพื่อรักษาค่าเงินสกุลของตน
- ¹⁴สหรัฐ ไม่เต็มใจควบคุมการขยายตัวของระบบเงิน จึงให้ธนาคารกลางของตนเข้า
แทรกแซง
- ปี 1971 ยุติ การแลกเปลี่ยนเงินดอลลาร์สหรัฐกับทองคำชั่วคราว เก็บภาษีเพิ่มการ
นำเข้า 1 %

- ระบบเบรตตันวูดส์ ได้รับความเสียหาย
- สมาชิก 10 ประเทศ พยายามรักษาเบรตตันวูดส์ ไว้ จึงประชุม ร่างข้อตกลง สมธิชโซเนียน มีสาระ 3 ข้อ คือ
 - 1.ค่าเงินดอลลาร์สหรัฐ เท่ากับ 38 ดอลลาร์สหรัฐต่อน้ำหนักทองคำ 1 เอาช
 - 2.แต่ละประเทศจะต้องเพิ่มค่าเงินของตน 10 % เมื่อเทียบกับเงินสกุลดอลลาร์สหรัฐ
 - 3.อนุญาตให้อัตราแลกเปลี่ยนของประเทศสมาชิกเคลื่อนไหวขึ้นลงอยู่ระหว่าง 1 – 2.25%
- การนำข้อตกลงนี้มาใช้ช้ากว่า 1 ปี ไม่เพียงพอต่อการมีเสถียรภาพ
- ปี 1973 เทขายเงินดอลลาร์สหรัฐ ธนาคารกลางของประเทศต่าง ๆ เข้าซื้อ เพื่อพยุงค่าเงิน ราคาทองคำเพิ่มจาก 38 เป็น 42 ดอลลาร์สหรัฐต่อเอาช
- ปี1973 มีการอนุญาตให้ลอยค่าเงินเยน เงินยูโร จากระบบเบรตตันวูดส์เสื่อมถอย
- เริ่มมีการใช้ระบบอัตราแลกเปลี่ยนระหว่างประเทศสมาชิกกับเงินดอลลาร์สหรัฐ มาร์ค ปอนด์และเยน

ข้อดีของระบบอัตราแลกเปลี่ยนแบบคงที่

1. ช่วยให้อัตราแลกเปลี่ยนมีเสถียรภาพ เป็นประโยชน์ต่อการค้า การลงทุนระหว่างประเทศ ไม่เสี่ยงต่อความผันผวนในอัตราแลกเปลี่ยน

2. ช่วยให้ต้นทุนในการดำเนินงานของธุรกิจระหว่างประเทศลดลง ทำให้ทราบต้นทุนแน่นอน จึงไม่ต้องบริหารความเสี่ยงจากอัตราแลกเปลี่ยน ต้นทุนจึงลดลง

3. ช่วยให้ทางการควบคุมปัญหาเงินเฟ้อที่เกิดจากการอ่อนค่าของเงินตราในประเทศ การที่เงินตราในประเทศอ่อนค่าลงเมื่อเทียบกับเงินตราต่างประเทศ ทำให้ต้นทุนในการนำเข้าสินค้าจากต่างประเทศมีราคาสูง ผู้ผลิตจะปรับราคาตามต้นทุนที่สูงขึ้น ทำให้เงินเฟ้อในประเทศสูงขึ้น

ข้อเสียของระบบอัตราแลกเปลี่ยนคงที่

1. การกำหนดค่าเงินตราในประเทศให้สูงหรือต่ำเกินไป ทำให้ราคาสินค้านำเข้าสูงขึ้น ราคาสินค้าส่งออกต่ำลง มีผลต่อบัญชีเดินสะพัดและดุลการค้า
2. การกำหนดค่าเงินที่แข็งเกินไปอาจถูกโจมตีจากนักเก็งกำไรค่าเงินได้
3. สร้างภาระให้กับทางการต้องเข้าแทรกแซงภายใต้ระบบอัตราแลกเปลี่ยนแบบคงที่ เมื่อขาดดุลบัญชีเดินสะพัดหรือดุลการชำระเงิน อัตราแลกเปลี่ยนไม่สามารถเป็นกลไกการแก้ไขปัญหาดุลได้ มีต้นทุนเกิดขึ้น

*** ระบบอัตราแลกเปลี่ยนแบบปรับตัวได้ 1973 — ปัจจุบัน

- มีการประชุมที่จาไมกา สำคัญ คือ
- จะต้องทำให้ประเทศสมาชิกยอมรับได้อย่างชัดเจน ธนาคารกลางสามารถเข้าแทรกแซงในตลาดแลกเปลี่ยนที่มีความผันผวน
- สามารถนำทองคำออกจากสินทรัพย์สำรองระหว่างประเทศได้ ขายได้ ช่วยประเทศยากจนได้
- ประเทศที่ไม่ได้ส่งออกน้ำมัน ประเทศกำลังพัฒนาสามารถเข้าถึงเงินทุนของไอเอ็มเอฟได้
- ไอเอ็มเอฟ ให้ความช่วยเหลือประเทศที่ขาดดุลการชำระเงิน อัตราแลกเปลี่ยน ให้คุ้มกันแก่สมาชิก
- การใช้ระบบนี้ ทำให้อัตราแลกเปลี่ยนผันผวนมากกว่าระบบเบรตตันวูดส์
- ปี 1980 เงินดอลลาร์สหรัฐแข็งค่าขึ้น เพราะ เงินทุนจากต่างประเทศ ไหลเข้า อัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงของสหรัฐสูงขึ้น จูงใจให้ต่างประเทศนำเงินเข้ามาลงทุนในสหรัฐ
- ลดการขาดดุลลง อุปสงค์ในเงินดอลลาร์สหรัฐ สูงขึ้น

- ปี 1985 กลุ่มประเทศ G7 ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น เยอรมัน อังกฤษ สหรัฐ ประชุม **Plaza Accord** เห็นว่า ต้องมีการลดค่าเงินดอลลาร์สหรัฐเมื่อเทียบกับเงินสกุลอื่น เพื่อแก้การขาดดุลของสหรัฐ และกดดันให้เข้าไปแทรกแซงในตลาดแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ
- เกรงว่าเงินดอลลาร์ลดค่าต่อเนื่อง กลุ่มประเทศ G7 (ยุโรป) จัดประชุมที่ปารีส ปี 1987 เรียกว่า **ข้อตกลง ลูฟ**
- มีสาระสำคัญ คือ กลุ่ม G7 ต้องให้ความร่วมมือ เพื่อทำให้อัตราแลกเปลี่ยนเงินตรามีเสถียรภาพ
- และต้องร่วมมือกัน ให้คำปรึกษาอย่างใกล้ชิด ประสานนโยบายเศรษฐกิจภาคมหภาค

การจัดกลุ่มระบบปริวรรตเงินตราในปัจจุบัน

- เงินตราที่ใช้ในการค้าระหว่างประเทศ ส่วนใหญ่ เป็น ดอลลาร์สหรัฐ เยน ปอนด์ ยูโร จะเคลื่อนไหวขึ้นลงในทิศทางที่ตรงกันข้าม แต่ก็มี การกำหนดค่าเสมอภาคไว้กับเงินสกุลใดสกุลหนึ่ง โดยเฉพาะเงิน ดอลลาร์
- ยูโร หรือ ตระกร้าเงิน เช่น **SDRs** ไอเอ็มเอฟ จำแนกระบบ ปริวรรตเงินตราไว้ 8 ระบบ คือ

1. ระบบปรorroรดเงินตราที่พึ่งพาเงินต่างประเทศ ประเทศที่ใช้ มี 2 ประเภท คือ ใช้เงินตราของประเทศอื่นหมุนเวียนเสมือนเป็นเงินตนเอง , ประเทศจะเข้ามาเป็นสมาชิกของสหภาพ เช่น เอกวาดอร์ ปานามา ใช้เงินสกุลดอลลาร์สหรัฐ ประเทศสมาชิก 12 ยูโรโซน เช่น ฝรั่งเศส เยอรมัน อิตาลี ใช้สกุลยูโร
2. ระบบปรorroรดเงินตราที่ควบคุมโดยคณะกรรมการ ทำหน้าที่กำหนดอัตราแลกเปลี่ยนเงินสกุลท้องถิ่นกับเงินสกุลหนึ่งไว้ในระดับคงที่ เช่น อังกวง เทียบกับดอลลาร์สหรัฐ
3. ระบบปรorroรดเงินตราที่ผูกค่าเงินท้องถิ่นไว้กับเงินสกุลอื่น บวก ลบ ไม่เกิน 1 % เช่น เทียบกับสกุลหลัก หรือตราสกุลเงิน เช่น ซาอุดี ยูเครน
4. ระบบปรorroรดเงินตราที่ผูกค่าเงินไว้กับเงินสกุลอาน แบบยึดหยุ่น บวก ลบ มากกว่า 1 %
5. ระบบปรorroรดเงินตราที่เปลี่ยนแปลงแบบค่อยเป็นค่อยไป ทราบความสอดคล้องล่วงหน้า
6. ระบบปรorroรดเงินตราที่ควบคุมการเปลี่ยนแปลงแบบค่อยเป็นค่อยไป คล้ายระบบที่ 5 มีขอบเขตอ้างอิง
7. ระบบปรorroรดเงินตราลอยตัวแบบจัดการ ปล่อยให้เคลื่อนไหวขึ้นลงตามอุปสงค์ อุปทานของเงินตรา รัฐบาลเข้าแทรกแซง เช่น ไทย สิงคโปร์
8. ระบบปรorroรดเงินตราลอยตัวโดยเสรี ปล่อยให้เคลื่อนไหวขึ้นลงตามอุปสงค์ อุปทานของเงินตรา ปราศจากการแทรกแซง เช่น ออสเตรเลีย แคนาดา เกาหลี สวิส สหรัฐ

ระบบการเงินร่วมยุโรป

- ประเทศสมาชิก ประชาคม เศรษฐกิจยุโรป **European Economic Community : EEC**

- ทำข้อตกลง **European Joint Float Agreement : Snake**

- เพื่อรักษาต้นทุนของการเปลี่ยนแปลงภายในช่วง $\pm 1.125\%$

- วัตถุประสงค์ เพื่อต้องการจัดตั้งเขตที่มีเสถียรภาพทางการเงินยุโรป ต้องการความร่วมมือในนโยบายอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ กับประเทศสมาชิก เตรียมความพร้อมในการจัดตั้งสหภาพการเงินยุโรป

ประเทศสมาชิกทั้งหมด เข้าร่วมระบบการเงินร่วมยุโรป ยกเว้น อังกฤษ กรีซ

- มีเครื่องมือ คือ การใช้เงินยูโรร่วมกัน กับ กลไกอัตราแลกเปลี่ยน

21 เงินตราสกุลยูโร คือ ต่กร้าเงินตรา ที่ประกอบด้วย การเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักของเงินตราสกุลของประเทศสมาชิกสหภาพยุโรป มีความสัมพันธ์กับรายได้ประชาชาติและส่วนแบ่งการตลาดในการค้าของยุโรป เป็นหน่วยเงินตราทางบัญชีที่สำรองไว้ มีบทบาทสำคัญต่อการทำงานของกลไกอัตราแลกเปลี่ยนเงินตรา

- **เกิดความวุ่นวายในยุโรป** มีการประชุมที่ กรุงมาสทริชต์ เนเธอร์แลนด์ เมื่อ ธค. 1991 มีการลงนามสนธิสัญญา มาสทริชต์ ระบบการเงินร่วมยุโรปจะไม่สามารถยกเลิกอัตราแลกเปลี่ยนคงที่ระหว่างประเทศสมาชิกได้

- ตามตาราง 3 – 2 หน้า 3 – 18 เหตุการณ์สำคัญที่เกี่ยวข้องกับสหภาพยุโรป 1951 – 2004

- 1951 จัดตั้งสมาคมถ่านหิน

- 1957 สนธิสัญญากรุงโรม ตั้งประชาคมเศรษฐกิจร่วมยุโรป **EEC**

- 1994 เปลี่ยนชื่อประชาคมยุโรปใหม่ เป็น สหภาพยุโรป **EU : European Union**

- **1999** นำเงินตราร่วมยุโรป คือ เงินยูโร มาใช้ใน 11 ประเทศสมาชิกสหภาพยุโรป

- 2001 กรีซ นำเงินยูโรมาใช้ 1 มกราคม 2001

2002 มีการนำเหรียญและตัวเงินยูโรมาใช้

2004 สหภาพยุโรป อนุญาต 10 ประเทศใหม่ เข้าเป็นสมาชิก ได้แก่ ไชปรัส เซด เอสโทเนีย ฮังการี ลิทัวเนีย มาลต้า โปแลนด์ สโลวาเกีย และไซปรัส

เงินยูโรและสหภาพการเงินยุโรป

221 มกราคม 1999 ประเทศสมาชิก 11 จาก 15 ประเทศ ใช้เงินตราสกุลร่วมกัน คือ เงินยูโร

- 11 ประเทศ คือ ออสเตรีย เบลเยียม ฟินแลนด์ ฝรั่งเศส เยอรมัน ไอร์แลนด์ อิตาลี ลักเซมเบิร์ก เนเธอร์แลนด์ โปตุเกส สเปน

- 4 ประเทศที่ไม่ได้เข้าร่วมสหภาพยุโรป ครั้งแรก คือ เดนมาร์ก กรีซ (เข้าร่วมปี 2001)

สวีเดน อังกฤษ

ระบบอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศในประเทศไทย

- 2398 สนธิสัญญาเบาริง อังกฤษ
- ใช้ระบบมาตรฐานโลหะเงิน ระบบมาตรฐานทองคำ มีการลด เพิ่ม
ค่าเงิน ผูกค่าเงิน
- 2492 ไทย เข้าเป็นสมาชิก ไอเอ็มเอฟ (IMF)
- 2527 ใช้อัตราแลกเปลี่ยนให้ผูกค่าเงินบาทกับกลุ่มเงินตราคู่ค้าที่สำคัญ
เรียก ระบบตระกร้าเงิน (BASKET OF CURRENCY)
- 2540 ยกเลิกระบบตระกร้าเงิน มาเป็น ระบบอัตราแลกเปลี่ยน
ลอยตัวภายใต้การควบคุม (THE MANAGED FLOAT)